

Isten versei

73.

Világokon kívül van még számtalan világ,
 miként világokon belül –
 van látható és láthatatlan,
 minden változik, felszáll, merül.
 Egymásba ér a milliárdnyi élet,
 akár ott lent, az óceánban,
 érez, fejlődik, majd kipusztul,
 mert minden életben halál van.
 Egyedül nektek adtam jussul
 az örök élet titkát –
 de csak azoknak, kik Fiam
 igéit mindig tanúsítják.

80.

Igen sok áruló vette szájára igéim,
 hazudtak rólam egész könyveket,
 voltak hamis prófétáim bőven,
 de mind pokol tüzére vettetett.
 Átkokat szórtak az én nevemben,
 megcsúfolták Fiam keresztjét,
 a Sátánra tettek titokban esküt,
 s magukat kereszténynek nevezték.
 Irgalmas vagyok, amint kimondatott,
 de árulóknak meg sosem bocsáthatok.

79.

Te színeket látsz, bár nincsenek színek,
 hangokat hallasz, bár hangok sincsenek,
 szavakat írsz le, bár nincsenek szavak,
 csak rezgések, tükrözések, inger és ideg.
 Minden mozog és folyton változik,
 ám lelked fölötte áll a változásnak,
 ezért vagy ember, csakis ezért,
 nem érző növény vagy tompa állat.

84.

Amiből sok van, nektek értéktelen,
 amiből kevés, annak nagy ára van,
 furcsa világot rendeztetek be,
 melynek értéke drágakő, ezüst, arany.
 Már hétmilliárdnyian lesztek,
 válaszolj: sok ez, vagy kevés?
 Betöltitek a földet,
 mint rothadt gyümölcsöt a penész,
 szétdúltok mindent magatok körül,
 kiirtjátok az összes állatot,
 megmérgezték földet és vizet,
 s panaszkodtok, bár nem imádkoztatok.
 Bizony, világokban már semmi sincsen ingyen,
 a sok felesleges, a kevés a minden.

87.

Tetszik, hogy nem vagy túl alázatos,
szabad emberként társalogsz velem,
nem jó csúszómászókkal beszélgetni,
az őszinte szót én kedvelem.
Tisztelsz, amint atyádat becsülted,
s amint Fiam tanított, imádkozol,
nem félsz tőlem, bízol bennem,
kik félnék tőlem, azoknak nem vagyok sehol.
Nem leborulni kell előttem, hanem élni értem,
nem érdemet gyűjteni, mert Fiamnál az érdem.

91.

Szeretem a költőket. Az írókat kevésbé –
mert a költők a szívükkel szólnak,
a kimondhatatlant kísértik mindig,
a ma nem érti őket, csak a holnap.
Ártatlan lelkek, ihletük sugallat,
ha káromolnak is, engem dicsérnek,
valami mély, belülről fakadó
sírás, imádság minden költői élet.
Nem pénzért írnak, hanem maguknak,
s ezért aztán inkább nekem –
szegény költők, akár a prófétáim:
még a rossz költőket is tisztelem.

Kolozsvári Krisztus